

אבא שלי / יפעת

דברים בהלוויה

אבא שלי, עם זקן גדול וקרחת, בבגדי עבודה כחולים, יחף, ציפורניים משויפות וכפות ידיים רכות ומחבקות.

אבא שלי, שאוכל לארוחת בוקר סלט קצוץ קטן קטן ואחר כך תמיד משחק עם מחצצות בשיניים, אבא של ביצה מבולבלת רכה רכה, ודגים מתובלים מדי בפיקניק של יום העצמאות.

אבא שלי, של טיולי שבת ביערות, יד ביד מחפשים אורניות, של טיולי שבת על האופנוע, תמיד נתקעים, אני מבועתת אבל אבא אומר שבטוח מגיעים.

אבא שלי, ששורק, ואני, גם אחרי שנים של ניסיונות, עדיין לא מצליחה לשרוק שריקה משפחתית. אבא שאומר שברדיו שלנו יש רק תחנה אחת - קול המוסיקה, ועם אבא לא מתווכחים...

אבא שלי, של המוזיקה - בימי שלישי נוסע לנגן בסון בתזמורת וקונצרטים עבורו הם עולם ומלואו. אבא שרוקד את הדבקה בחגיגות העומר, שר את "ציון תמתי" בליל הסדר ותמיד יש עיניים דומעות בקהל.

אבא שעובד למעלה במגדל, עם שולחן עבודה מבולגן להחריד, שחס וחלילה אסור לסדר, אחרת הוא לא ימצא שום דבר.

אבא שתמיד מגיע לראות אותי רוקדת במסיבות שישי במוסד, תמיד מעודד, תמיד מבקר, אבא שאוהב אותי הכי מכולם וגם כועס תמיד על חצי עולם.

אבא שדואג, מכין, מסדר ותמיד איכשהו מצליח לארגן את הכל.

אבא שמתרגם לי בהתחלה לאנגלית את כל העבודות בלימודים.

אבא שתמיד אוסף אותי משדה התעופה עם מלפפונים קטנים ועגבניות,

אבא שקוטף לי כמעט שיח לילך שלם, בדרך לפגוש אותי כשאני אמא טרייה.

אבא שלי, שנהיה לסבא המופלא בעולם לילדיי, סבא חם, סובלני ומתעניין, סבא של ביקורים, שתמיד

הרגישו קצרים מדי, סבא שנרתם כל פעם מחדש לכל בקשה, סבא שסוחט מיץ מהרימונים בגינה ושומר

בהקפאה עד לביקור הבא, סבא ששולח צנוברים וְמֶרְנָה מיובשת, ומכין אופניים לכ-ו-ל-ם כל ביקור,

סבא - אמרת שזה ייעודך האמיתי בעולם.

אבא שלי, שבעצם קראתי לו פאפא, שהיה קשה ועיקש וקפדן ואוהב ורך מבפנים.

שנים קיוויתי לאבא 'רגיל', לא כזה שמעיר ולוחם מלחמות, אבל אתה היית האבא שלי, שאוהב מכל הלב

to the moon and back...

אוהבת כל כך וכבר המון זמן מתגעגעת.

And until we meet again

May God hold you in the palm of His
hand.

May the road rise up to meet you

May the wind be always at your back

The sun shine warm upon face

The rain fall soft upon your fields

עם יפעת בתערוכת היובל לעין השופט, 1987 – צילום בתיה רזניק